

קטעים מתוך העדויות במישפט מיזרחי נגד "הארץ"

נדרים בבבלא

שבוע נוסף של עדויות חף, במישפטו של בצלאל מיזרחי נגד העיתון "הארץ" וכתבו, אבי ולנטין. בזה אחר זה עלו העדים על הדוכן: קצין מישטרה, אנשים החיים בשולי העולם התחתון, פרוי פפור, נערת זווהר מפורסמת. העדויות לא הוסיפו פרטים פנסיוניים, אלא חיזקו את התמונה שכבר התגבשה במישפט עד כה — תמונה שהשופטת שולמית ולני שטיין הצטרף לקבוע את משמעותה מבחינה מישפטית.

פרקליטו של מיזרחי, רם כספי וגבריאל כהן, הוסיפו למחות בתכופות נגד ניהול המישפט וטענו כי מרבית העדויות כגד אינן נוגעות לתובע, ואינן רלוואנטיות. פרקליט הנשעם, שלמה ליבלר, לעומת זאת, הוסיף להכטיח לשופטת כי הקשר שבין העדויות לבין נושאי התביעה יתברר בהמשך המישפט.

אולם תוך כדי כך נתגלו כמה וכמה פרטים פיקנטיים. למשל: ● סמל מישטרה העיד כי ביקר פעמים אחדות במטה היבחרות של שמואל פלאמי-שרון, כדי לחפש שם פושעים ואנשי העולם התחתון. הוא טען כי ראה שם גם את בצלאל מיזרחי, דבר שפרקליטו של מיזרחי הכחיש בתוקף.

אותו סמל מישטרה סיפר, כי אחרי שיחותיו עם אבי ולנטין נהג להנציח את תוכן השיחות בויכרונות דברים, ולהגישם לממונים עליו. לשיחתו של ליבלר, אישר העד כי זהו הנוהל במישטרה לגבי שיחות עם עיתונאים.

לגבי חלק מן העדויות שמוספרן מתקרב עתה ל-70 — אפרה השופטת את פירסום השמות והזהות של העדים. הדבר גרם לכך כי חלק מן העדויות אינו מובן כגד לציבור, מאחר שבהעדר ציון שם העד מאבדת העדות כולה את משמעותה ופירושה אף עלול לעורר רושם מוטעה. כך קרה לפחות לעדות של עדה אחת, השבוע, שזהותה נאפרה לפירסום — וכתוצאה מכך פורסמה עדותה בצורה שאינה מובנת, ושהיא למעשה מסולפת.

אירוע אחר, הקשור במישפט, אירע השבוע מחוץ לאומה של השופטת ולנטין, כאולם אחר של בתי המישפט. קצין מישטרה ביקש לעצור אדם החשוד ברצח בעל מוסקדה, עד רקע של חיסול חשבוניות. תוך כדי כך טען הקצין כי בצלאל מיזרחי נכח במסיבה בביתו של החשוד, שבה היתה צריכה, לדבריו, להתבצע עסקה גדולה בסמים. הדבר פורסם, כמוכן, בהרחבה בעיתונות.

פרקליטו של מיזרחי, גבריאל כהן, פנה השבוע אל מפקד מישטרה תליאביב, משה טיומקין (שהוא עצמו הופיע השבוע בעד במישפט מיזרחי — "הארץ") ומחה בהריפות על הופעה זו. הוא טען כי חברי קצין מישטרה נועדו להשפיע על מישפטיה ורספק חומר לעיתונות, ואיים לפתוח בהליכים מישפטיים נגד הקצין. הפרקליט לט הוסיף כי מיזרחי מוכן לעבור בדוקה במכונת יאמת, כדי להוכיח שרא נכח במסיבה האמורה.

מכל העדויות שהושמעו באותו שבוע, מעניינת ביותר עדות הנוגעת רק בעקיפין לנושאי המישפט. זוהי עדותו של הפרופסור צבי תמיר, קצין המודיעין של שירות הביטחון ומרצה באוניברסיטה, העד מס' 66 במישפט. הוא גודל, בעדותו, תמונה מרתקת — ומחרידה למדי — של הנעשה בבתי הסוהר.

עדות זו נוגעת במישפט מפני שבמרכזה עמדה שוב דמותו של פפה רוקנשטיין ("העולם הזה" 2128), האיש המרצה עתה עונש מאסר ארוך בעיקבות ניסיונו לסחוט מיליון לירות מבצלאל מיזרחי. פפה אישר בעדותו לפני שדושה שבועות, כי ניסו כמה פעמים להתנקם בחייו בכלא. עורכי הדין ליבלר ניסו אז להוציא מפיו כי ההתנקשות אירגנה דעתו, עלידי בצלאל מיזרחי או חבריו. פפה הכחיש זאת בתוקף, אך גם לא סיפק גירסה אחרת. הוא טען שזהו עניינו הפרטי.

תמיר הובא עלידי ליבלר כדי לאשר או לחק את הגירסה שלו, בעד שפרקליטו של מיזרחי ביקשו להיעזר בתמיר כדי להפריך אותה.

אולם מעבר לעניינו של פפה עצמו, מרתקת עדותו של תמיר כיוון שהיא שופכת אור על המתרחש בבתי הסוהר — עולם סגור, שבו מופקר האסיר לחסדיהם של פושעים מועדים בתנאים תיאורטיים, משמקרי הכלא מודים כמעט בגלוי כי אין בכוחם להגן על האסירים. עדות זו חייבת לעורר מועקה עמוקה בליבם של שופטים ומחוקקים, ולהעניק חיוניות לדרישה, שהושמעה השבוע בחקשר אחר הגמרי, שתקום ועדה ממלכתית לחקירת התנאים בכלא.

המצב בבתי הסוהר, כפי שהוא מתואר עלידי תמיר, מהווה כתם בליסולח עני יומרתה של ישראל להיות מדינת חרות ומדינת חוק.

להגן עדותו של תמיר, כמעט כמזואה:

(חקירה ראשית של עורכי הדין שלמה ליבלר):
ליבלר: מר תמיר, אתה קצין מודיעין?

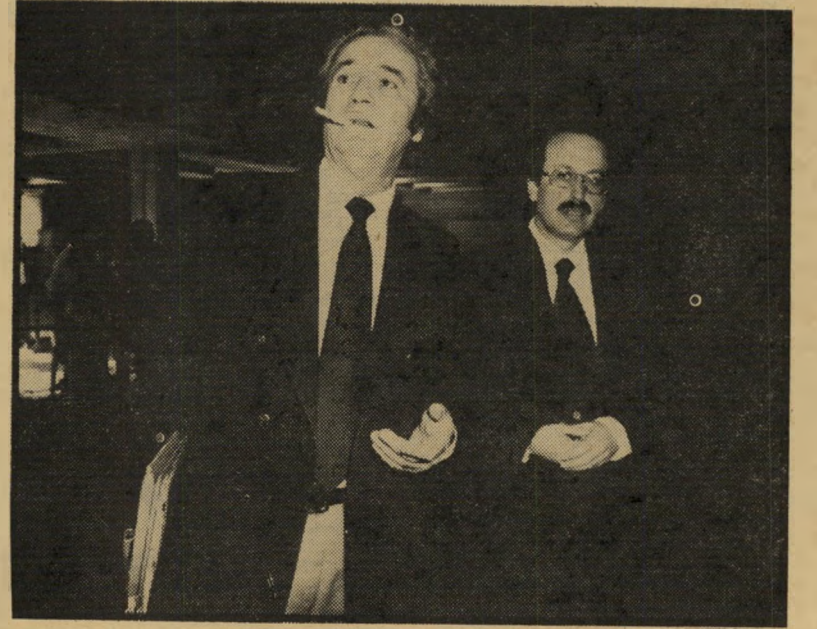
פרופסור תמיר ארבע דקות

עין הראשי של שירות הביטחון. נכון? תמיר: כן.
ליבלר: תאמר לי, בבקשה, בקשר לשתי התקפות שהיו על פפה, מיכה רוקנשטיין, היו שתי תקיפות. שהוא נפצע בבית הסוהר, נכון?
תמיר: היו שתיים, כן.
ליבלר: איפה הן היו?
תמיר: אחת היתה בכלא דמון הדי שניה בכלא שאטה.
השופטת: עלידי אסירים אחרים? תמיר: כן.
השופטת: בנשק או... תמיר: בקליחה, סכינים יכול להיות, דוקרן.
ליבלר: אתה אומר שהיו שתי בוגל-טות. למעשה היו ארבע פעמים שהוא הותקף.
תמיר: אינני זוכר בדיוק את המספר. אבל פפה רוקנשטיין הוא אסיר קשה, הוא היה מתקיף וגם נתקף.
השופטת: אתה יודע את הסיבות במיקרים האלה, למה הוא הותקף?
תמיר: אנחנו בכלא.
השופטת: אתם בודקים, לא? עושים חקירה?
תמיר: אנחנו עושים בדיקה מאד-מאד שיטחית, האני אסביר למה. לנו לא מעניין, אנחנו אין לנו צורך בהאיות מסיימות למה נדקר. מספיק לנו, לצרכים שלנו, שהוא זקוק להגנה בתוך הכלא. אבל אנחנו לא יורדים לסיבות, כי זה קשה מאד להגיע לזה.
השופטת: או אתם אינכם יודעים בשני המיקרים האלה למה הוא הותקף?
תמיר: אנחנו יודעים שלפפה רוקנשטיין יש הרבה חשבוניות, גם בכלא וגם בחוץ. אני לא יכול להצביע בדיוק על חשבוניות, אבל מפני שזה אין לנו צורך לדעת את זה.
השופטת: שואלים אם יש אצלך הידיעה המידע.
תמיר: ידיעה כללית כן, שהוא פשוט זקוק להגנה, יש לו הרבה מאד חשבוניות.
השופטת: יש לו הרבה חשבוניות, אבל אתה לא יודע עם מי יש לו חשבור

גנת. כשאתה אומר "יש לו חשבוניות" עם אנשים בתוך הכלא, על זה אתה כן יודע? מה שיש בתוך הכלא, איזה חשבורי נות יש לו עם אנשים בתוך הכלא.
תמיר: החשבוניות שישנם בכלא זה חשבוניות של הבאים מהחוץ. כל מיני סיכוכים בחוץ, ישגמשים בתוך הכלא. וזה עיקר החשבוניות, שיש לנו בתוך הכלא. וישנם חשבוניות שמתעוררים בתוך הכלא, וגם זה גורם לסיכוכים.

חתיכים בפנים

השופטת: טוב, אתה נתון לי הרצאה חתיכים בפנים?
השופטת: או איך אתם יודעים ככלל

פרקליטים כהן וכספי "יש בויס, יש חיליים..."